

Sagan om Valfrid

Valfrid var en tvättakta son av folkhemmet, född 1946. Under hela hans uppväxt, ja, större delen av hans liv hade det goda samhället tagit hand om honom:

Givit honom skattesubventionerad födsel på allmänna BB.

Vaccinerat honom mot röda hund, vattkoppor, mässlingen och kikhosta.

Bekostat hans skolgång i först folkskolan (där han också gratis lärde sig trafikvett och vad forskningen kände till om tandtrollen) , sedan i realskola och gymnasium.

Fixat gratis vapenträning, mat och logi åt honom under värnplikten.

Erbjudit honom studielån för att han skulle kunna vidareutveckla sina kunskaper och bygga upp en karriär.

Sett till att han kunde besöka tand- och husläkare utan att bli ruinerad.

Slagits för hans löne- och arbetsvillkor genom facket.

Givit honom kunskap och förströelse genom public service i massmedia.

Med mera.

En dag kände Valfrid att han helt enkelt fått nog. Nog av skattesubventioner. Nog av samhällsunderstöd. Nog av föräldrarsamhällets välmenande och färdiglagade vård, skola och omsorg. Nog av regisserat utbud av fritidsaktiviteter vid TV-apparaten.

Valfrid ville få välja!

Ack, om han själv hade fått välja och betala BB, vaccinationer, skola, tandvård, teleleverantör, brevbärare, med mera! Om han hade fått bestämma vilken reklam som skulle finansiera den kunskap och förströelse han ville hämta från ett gränslöst utbud från TV-apparaten!

Döm om hans förvåning, när nästan allt detta snabbt blev möjligt efter att han passerat 50. Den ena efter den andra av folkhemmets bastioner störtades till marken eller förvandlades till kommersiella företag i konkurrens med andra. Sjukvård, skola, post, telekommunikation, järnväg – allt blev varor bland andra på hyllorna. Och TV-apparaten svällde av ständigt nya kanaler som gav honom förströelse, förströelse, förströelse, förströelse och i viss mån kunskap.

Och han plockade och valde, valde och plockade, ty till en början producerades allt detta till ett pris han klarade av att betala.

Men så kom pensionsåldern med sin magrare plånbok, samtidigt som marknadspriserna blev allt fetare.

De sista åren sparade han varje krona han kunde för att kunna välja ambulans när döden slutligen kallade på honom.

Det räckte till en utan blåljus. Han dog mycket lycklig.